

ת"פ 5840/02/13 - מדינת ישראל נגד אריה בסלמן, חיים בסלמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5840-02-13 מדינת ישראל נ' בסלמן ואח'
בפני כב' השופט עידו דרואן

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זרנגר

נגד

1. אריאל אריה בסלמן
2. חיים בסלמן
ע"י ב"כ עו"ד אבינועם

הנאשמים

הכרעת דין

כמצוות המחוקק, אפתח בזיכוי שני הנאשמים מחמת הספק.

רקע, כתב האישום ותשובת הנאשמים:

1. נאשם 1 (אריאל) הוא בנו של נאשם 2 (חיים). לנאשם 1 מיוחסת עבירה של תקיפת זקן הגורמת לחבלה חמורה, לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ולנאשם 2 מיוחסת עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק זה.
2. המתלוננת גב' ש' ג', ילידת 1944, מתגוררת בשכנות לנאשם 2 בבניין משותף ברחוב יוספטל, בת ים. המתלוננת ובעלה המרותק לדירה מתגוררים בקומה שלישית והנאשם 2 מתגורר בקומה ראשונה. עד לאירוע דנן, נהנו הנאשמים והמתלוננת מיחסי שכנות טובה לאורך שנים ארוכות.
3. ביום האירוע 8.8.12 ביקרו את הנאשם 2 הנאשם 1 ואשתו, יחד עם בנם התינוק, והאירוע ארע בשעה 15:15 לערך, כשהנאשם 1 ומשפחתו עמדו לעזוב ואילו המתלוננת חזרה מקניות. המתלוננת הכניסה קניותיה למעלית ושלחה אותן לקומה שלישית, שם פרקה את השקיות גב' נורית שם-טוב העובדת שנים רבות בבית המתלוננת כמטפלת בבעלה.
4. על פי הנתען בכתב האישום, אירע האירוע על רקע ויכוח בגין שימוש במעלית הבניין, כשאיים נאשם 1 על המתלוננת בכך שאמר לה "היום אני יהרוג אותך" וכן "זה הסוף שלך" (אך לא הואשם בעבירת איומים בכתב האישום). באותן נסיבות, תקף נאשם 1 את המתלוננת כאשר נתן לה מכה בבית החזה, דחף אותה וגרם

עמוד 1

לנפילתה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת כאבים בגבה התחתון ושבר בעמוד השדרה המותני. בעוד המתלוננת שכובה על הקרקע, קרא לעברה נאשם 2 "את נפלת, את נפלת" ואיים עליה באומרו "אני אשורף אותך ואת הבן שלך" וכן שילמד אותה לקח.

5. בתשובת הנאשמים לכתב האישום נטען כי הנאשם 1 יצא מבית אביו יחד עם רעייתו ובנם התינוק שישן בעגלה. הנאשמים הזמינו את המעלית לקומתם (קומה ראשונה), ולאחר שהמתינו דקות ארוכות לבואה קראו וביקשו "לשחרר" אותה. המתלוננת, ששהתה בקומת הכניסה, צעקה לעברם שימתינו, כיוון שהיא מכניסה את קניוניה למעלית. הנאשמים המתינו מספר דקות נוספות עד כי ההמתנה, לדבריהם, הפכה ארוכה ומייגעת. בשלב זה, עלה נאשם 2 לקומה השלישית (מקום דירתה של המתלוננת) לשם העלאת המתלוננת את המצרכים לידיה של נורית שחיכתה בקומה, בעוד המתלוננת נשארה בקומת הכניסה. נאשם 2 "שחרר" את המעלית לקומה 1. נאשם 1 נכנס למעלית וירד לקומת הכניסה. לטענת הנאשמים, כשיצא נאשם 1 מהמעלית, אוחר בעגלת בנו ופוסע לאחור כשגבו מופנה למתלוננת, התנפלה עליו המתלוננת כשהיא אוחרת בחולצתו, מקללת, צועקת ומסרבת להרפות מנאשם 1, וזאת תוך שהיא מטלטלת את עגלת התינוק. נאשם 1 הכחיש כי תקף את המתלוננת, ונאשם 2 הכחיש כי איים עליה.

6. מקום האירוע הוא בקומת הקרקע, במבואת הבניין (הלובי). המעלית קטנה ופתחה מצוי במסדרון שרוחבו כ-150 ס"מ, שנפתח מחלל הכניסה לבניין לשמאל (תצלומים נ/1). דלתה החיצונית של המעלית נפתחת על ציר לרוחבו של המסדרון, וכשהדלת פתוחה, מוסתר פתח המעלית וחלק מהמסדרון מעיני מי שעומד בכניסה לבניין או מי שעומד בתחילתו של גרם המדרגות, שנמצא מול הכניסה לבניין.

הראיות:

גרסת המתלוננת:

1. גרסה ראשונה של המתלוננת נרשמה בדו"ח פעולה של השוטר אילני שהגיע למקום סמוך לאחר האירוע, ורשם מפי המתלוננת גרסה מפורטת למדי וסדורה-כרונולוגית (נ/2). באותו יום חזרה עם המתלוננת מקניות ו"תפסה" את המעלית על מנת להעלות את השקיות לביתה שבקומה שלישית. נאשם 2 שאל אותה מדוע היא מחזיקה את המעלית וביקש ממנה "לשחרר" אותה כי הוא רוצה לרדת עם עגלת הנכד שלו. היא ענתה לו "כמה דקות" ואז צעק עליה נאשם 2 והנאשם 1 קילל אותה. המתלוננת "דחפה אותם [או אותו, גם השוטר לא ידע לפענח כתב-ידו] בגלל שהם קיללו והיא שרטה לא בכוונה את האבא שלו" ואז הנאשם 1 הדף אותה לאחור והיא נפלה. לדבריה, "נכון כי האלימות הייתה הדדית, אך לא מידתית... כאמור לדבריה זה היה הדדי אך בעצם זה שהיא שרטה אותו זאת בגלל שחששה ליפול, לכן נאחזה ב[נאשם 2] וכך נחבל".

2. ביום 12.8.12 נחקרה המתלוננת כחשודה (נ/3), ומסרה כי נורית היתה בקומה שלישית, פורקת שקיות מהמעלית, הנאשם 2 עלה לקומה שלישית ולקח את המעלית לקומה ראשונה, ואז ירדו הנאשם 1 במעלית עם בנו בעגלה, כשהכל מלווה בקללות, צעקות ואיומים. בעת שנאשם 1 יצא מהמעלית, ירד הנאשם 2 ונכנס בין הנאשם 1 למתלוננת. הנאשם 1 "נתן לי מכה בבית החזה, דחף אותי מהדלת של המעלית עד מתחת למדרגות", והמתלוננת נפלה ונותרה על הרצפה עד שנורית ירדה והקימה אותה. יכול להיות שהיא שרטה את נאשם 1

כשדחף אותה והיא ניסתה להיאחז במשהו, ולא נכונה טענתו כביכול רצה ללכת והמתלוננת תפסה את חולצתו מאחור. המתלוננת הכחישה שאמרה לשוטר במקום שהיא דחפה ראשונה בגלל הקללות.

3. בעדותה סיפרה המתלוננת כיצד המתינה למעלית יחד עם השכנה גב' אנה מוסטפין. המתלוננת עמדה ליד דלת המעלית שנפתחה וממנה יצא הנאשם 1 כשגבו החוצה והוא מושך את העגלה שהיתה חציה בתוך המעלית וחציה בחוץ. באותה עת היה הנאשם 1 עם גבו לקיר שממול לפתח המעלית והמתלוננת מימינו ליד הדלת, כך שעמדו פנים מול פנים והעגלה ביניהם. הנאשם 1 קילל וצעק ו"בשביל שייגמר כל הבלגן" לקחה המתלוננת את העגלה כדי להוציא אותה החוצה. בינתיים ירד גם הנאשם 2 ושני הנאשמים קיללו ואיימו. הנאשם 2 נכנס בין המתלוננת והנאשם 1 "שכאילו לא ירים יד, לא יודעת מה" ופתאום שלח הנאשם 1 את ידו מעבר לכתפו של אביו והכה את המתלוננת בחזה, ביד פתוחה ולא באגרוף (ע' 14, ש' 15-21; ע' 16, ש' 21-25; ע' 18 [1]). המתלוננת נהדפה מסמוך לדלת המעלית ועד מתחת למדרגות ונפלה. בניסיונה להיאחז במשהו תפסה המתלוננת בנאשם 2, שהיה עם גופיה וכנראה כך נשרט. הנאשם 2 אמר לנאשם 1 לברוח, ובינתיים נורית ירדה והרימה את המתלוננת. המתלוננת הכחישה שנגעה בנאשם 1 או נאחזה בו.

4. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת שיכול להיות שנותרו עוד חלק מהקניות מחוץ למעלית (ע' 12. ש' 14-16). עוד אישרה המתלוננת, שהנאשם 1 תקף אותה רק לאחר שנגעה בעגלה (ע' 18, ש' 9-8). המתלוננת שללה אפשרות שנורית היתה אתה למטה (עד שירדה למשמע צעקותיה והקימה אותה) ושללה צעקות או קללות מצידה-שלה. המתלוננת שללה את הכתוב מפיה בדו"ח השוטר נ/2, כביכול דחפה את הנאשמים ושבח וטענה שכלל לא נגעה בנאשם 1, ולדבריה אולי השוטר לא הבין אותה, או שהיא - שסבלה מכאבים חזקים - לא הבינה אותו. עוד שללה המתלוננת ש"טלטלה" את העגלה.

גרסת העדה גב' אנה מוסטפין:

1. הודעת העדה מיום 24.10.12, כחודשיים וחצי לאחר המקרה, הוגשה בהסכמה (ת/1). העדה, שכנה בבניין, הגיעה עם בתה התינוקת בעגלתה והמתינה במבואה שהמתלוננת ונורית יסיימו להכניס קניות למעלית. בעודן עושות כך, החל הנאשם 2 לצעוק מקומה ראשונה ולדרוש לשחרר את המעלית, והחל "ריב בצעקות". נורית עלתה במעלית עם הקניות ואז ירד הנאשם 1 עם בנו בעגלתו. העדה מסרה ש"הדלת נפתחה ו[המתלוננת] עמדה ליד הקיר, כשהיא יצאה הוא דחף אותה ישר ליד הקיר... הוא קילל ודחף אותה, הצמיד אותה לקיר... אני ראיתי שהוא יצא מהר והצמיד אותה לקיר..." אך העדה לא זכרה כיצד ובאיזה חלק-גוף דחף הנאשם 1 את המתלוננת. באותו זמן ירד הנאשם 2 במדרגות ו"ניסה לקחת" את הנאשם 1. הם התחילו לצעוק והעדה יצאה מהבניין כי ילדתה החלה לבכות. כשחזרה פנימה, לאחר כמה דקות בהן המתינה ושמעה צעקות בפנים, ראתה את המתלוננת נכנסת למעלית, הנאשם 2 עלה הביתה, והמשטרה הגיעה. הנאשם 1 קילל וצעק אך העדה לא זוכרת מה אמר. העדה לא ראתה שהמתלוננת תקפה את הנאשם 1 או שרטה אותו בגב.

2. בעדותה ביום 4.5.15 מסרה העדה שהיא עמדה בכניסה לבניין, כשלושה או ארבעה מטר מהמעלית. "ברגע שהתחילו ממש לצעוק, [הנאשם 1] ירד מהמעלית וזה היה כל-כך מהר, הוא פתח את הדלת ממש מהר, ראיתי את [המתלוננת] צמודה לקיר שמול המעלית. היא נצמדה מהר לקיר והם התחילו לצעוק... היא כמו נדחפה כזאת לקיר ככה". הדלת הפתוחה של המעלית הסתירה לעדה חלק מהמתרחש, והיא לא זוכרת אם ראתה דחיפה - דלת המעלית נפתחה, והמתלוננת שעמדה קרוב לקיר נצמדה לקיר או נהדפה לקיר. הנאשם 1

התקרב אליה מאוד, אך העדה לא ראתה תנועת דחיפה מצדו. העדה לא יכלה לראות אם המתלוננת תפסה בחולצתו של הנאשם 1. בזמן זה רץ הנאשם 2 למטה במדרגות, אך העדה אינה זוכרת אם היה ליד המתלוננת והנאשם 1. המתלוננת צעקה בחוזקה, ללא מילים, ואז העדה יצאה מהבניין. העדה לא ראתה את נפילתה של המתלוננת ארצה. העדה ראתה את נורית רק כשחזרה לבניין ונורית עזרה למתלוננת להיכנס למעלית. לעניין הצעקות, הנאשמים צעקו על המתלוננת וקיללו אותה והיא ענתה להם "כן, בסדר", מחויכת והמומה מהמצב.

גרסת העדה גב' נורית שם-טוב:

1. הודעת העדה נגבתה ביום 16.8.12 (נ/3). לדבריה, הנאשם 2 עלה ברגל, קילל אותה, זרק מהמעלית החוצה קניות שהיו במעלית וחלק עוד נשאר במעלית. הנאשם 2 נכנס למעלית וירד. נורית שמעה צעקות וירדה למטה, שם ראתה את המתלוננת שכובה על הרצפה, והיא בכתה ואמרה שהנאשם 1 הפיל אותה. הנאשם 1 איים על המתלוננת והנאשם 2 הוציא אותו החוצה. הנאשם 2 קילל את נורית ואיים עליה. נורית הכניסה את המתלוננת למעלית, הן עלו לדירת המתלוננת והזמינו אמבולנס.
2. בעדותה חזרה נורית על גרסתה והוסיפה, שכשירדה למטה המתלוננת צעקה מכאבים, והנאשם 2 אמר לנאשם 1 "תסתלק, היא נפלה לבד". נורית מסרה גרסה שונה לגבי השלבים שקדמו לאירוע עצמו, בו לא נכחה, וטענה כי לא אמרה במשטרה את הרשום בהודעתה וכי אינה יודעת קרוא וכתוב. גובת ההודעה העידה ועמדה על-כך שרשמה את שנאמר מפי העדה.

גרסת הנאשם 1:

1. בהודעתו מיום האירוע 8.8.12 שנגבתה ממנו כמתלון וללא אזהרה (ת/2) מסר הנאשם 1, שלאחר שהנאשם 2 עלה לקומה שלישית ושחרר המעלית, ירד הנאשם 1 במעלית עם בנו התינוק בעגלה. כשפתח את דלת המעלית וביקש לצאת התנפלה עליו המתלוננת, תפסה אותו בחולצתו, קיללה וצעקה. הנאשם הסביר לה שהוא עם תינוק ורוצה לצאת, אך היא תפסה בעגלה וטלטלה אותה כשהיא צועקת ש"בגלל תינוק עושים בלאגן". בשלב זה ירדה גם נורית והחלה לקלל את הנאשמים. הנאשם 1 הצליח להתחמק ופנה ליציאה, אך המתלוננת רדפה אחריו, תפסה בחולצתו מאחור, ולא נתנה לו ללכת, כשבאותה עת שוחחה בטלפון נייד ואיימה שבנה עורך-הדין "טפל" בו. הנאשם 1 הכחיש תקיפה.
2. בהודעתו מיום 2.9.12 באזהרה (ת/3), תיאר הנאשם 1 את המתח שנוצר בהמתנה ממושכת עם תינוק בחום מעיק, כשהמתלוננת בקומת הקרקע ונורית בקומה שלוש ו"הקניות שלה חשובות יותר מילד בן 3 חודשים". הנאשם 2 שחרר את המעלית, בה נותרו עוד שתיים או שלוש שקיות, והנאשם 1 ירד במעלית עם בנו בעגלה. כשהמעלית הגיעה לקומת הקרקע, יצא הנאשם 1 מהמעלית כשהוא אוחז בעגלת בנו ופוסע לאחור. המתלוננת תקפה אותו מאחור, תפסה את העגלה והחלה לטלטל אותה, כשהיא מקללת את הנאשם 1. הנאשם 1 ביקש ממנה שתיתן לו ללכת, אך המתלוננת לא הרפתה ממנו, משכה אותו, קיללה אותו, ואיימה שתמרר את חייו. באותה עת היו בקומת הקרקע גם הנאשם 2 ונורית. במענה לשאלות החוקר, אישר הנאשם 1 שגם הוא קילל. הנאשם 1 הכחיש שתקף את המתלוננת בעוד אביו חוצץ ביניהם, וגם אם "יכול להיות שהיא נפלה" - לא הנאשם גרם לכך והוא לא דחף אותה.

3. בעדותו ביום 20.1.16 מסר הנאשם 1, שלאחר שאביו עזר לנורית לפנות את השקיות מהמעלית בקומה שלישית ושחרר את המעלית, ירד הוא עם עגלת התינוק במעלית בעוד אשתו יורדת ברגל. כשהגיעה המעלית לקומת הכניסה, יצא הנאשם כשגבו החוצה, בידו הימנית תמך בדלת המעלית שלא תיסגר ובידו השמאלית החל למשוך את העגלה החוצה. מייד כשנפתחה הדלת החלה המתלוננת לצעוק ולקלל אותו, תפסה ביד ימין שלה את חולצתו בכתף השמאלית, ובידה השמאלית תפסה בעגלה והחלה לטלטל אותה ולמשוך אותה החוצה מהמעלית. הנאשם 1 המשיך ביציאתו והחל להסתובב כדי ללכת קדימה לכיוון היציאה, אך המתלוננת המשיכה לאחוז בו ובעגלה, כשהיא מאחוריו. הנאשם 1 הגיב בתנועת התנערות, המתלוננת הרפתה לרגע, והנאשם 1 השלים את פנייתו והחל ללכת קדימה לכיוון היציאה. המתלוננת שוב תפסה בכתפו של הנאשם 1, שהתקדם כשהוא רוכן על העגלה כדי להגן על התינוק, בעודה מדברת בטלפון - כלומר, היו שני "אירועי תפיסה ושחרור" בהפרש של שניות (ע' 68, ש' 13). כל העת צרחה המתלוננת וקיללה. הנאשם 1 לא ראה את המתלוננת נופלת. הנאשם 1 ראה את אביו בדרכו החוצה, האב ירד במדרגות כשהנאשם 1 יצא מהמעלית, והנאשם 1 לא יכול לומר אם חצץ ביניהם. הנאשם 1 הכחיש את תקיפת המתלוננת וטען שהמתלוננת תקפה אותו ואיימה עליו, וטען שלא שמע את הדברים שצעק אביו למתלוננת. עם-זאת, אישר הנאשם 1 "שיכול להיות" שאביו אמר לו להסתלק מהמקום, דבר שהתכוון לעשות ממילא. הנאשם 1 טען שהיו חילופי קללות, וגם הוא קילל את המתלוננת. אשתו נכחה, ככל הנראה, ויכול להיות שגם עמדה בינו לבין המתלוננת - באותו שלב התרכז בתינוק בלבד. לנאשם 1 לא היתה תשובה מדוע לא הובאה אשתו להעיד (ע' 64, ש' 9-10). הנאשם 1 נשאל מדוע לא סיפר במשטרה על תנועת ההתנערות, וטען שלא נשאל על-כך.

גרסת הנאשם 2:

1. בהודעתו באזהרה מיום 12.9.12, כחודש לאחר האירוע (ת/4), מסר הנאשם 2 שהוא עלה לקומה שלישית, פינה את המעלית מהשקיות, ירד במעלית לקומה ראשונה, ונכנס לדירתו בעוד הנאשם 1 ובנו התינוק יורדים בה למטה. הנאשם 2 שמע צעקות, ירד במדרגות לקומת הכניסה וראה את המתלוננת עם שקיות רבות כשהיא תופסת את בנו ואת אשת-בנו, מושכת אותם ומנערת את העגלה. כשהנאשם 1 יצא מהמעלית בגבו החוצה, הכתה אותו המתלוננת ביד אחת ובידה השנייה טלטלה את העגלה. כשהסתובב הנאשם 1, הכתה אותו המתלוננת בגופו. המתלוננת תפסה את הנאשם 1 בידו. המתלוננת היתה "בהתקפת עצבים", "כלתי ואני ניסיון להפריד", והנאשם 2 הצליח להפריד ביניהם ואמר לבנו להסתלק עם התינוק. המתלוננת "מעדה וקמה והמשיכה... אני הפרדתי והיא מעדה", אולי משום שהנאשם 1 ניסה לשחרר את ידו ואולי מחמת השקיות שהיו פזורות שם. הנאשם 1 אולי לא ראה את המעידה, בשל המהומה. המתלוננת איימה על הנאשם 1 ואמרה שהיא תמרר לו את החיים, היא גם דיברה בטלפון. הנאשם 2 הכחיש שקילל או צעק, או שאמר למתלוננת "את נפלת". המתלוננת תקפה ושרטה את הנאשם 2 בידו.

2. בעדותו ביום 20.1.16 מסר הנאשם 2 שהסתכל "דרך המדרגות" וראה שבנו יוצא מהמעלית, והמתלוננת תופסת אותו מאחור ומטלטלת אותו ואת עגלת התינוק; המתלוננת עמדה מאחור ומשמאל לנאשם 1, תפסה את כתפו השמאלית בידה השמאלית ואת ידה הימנית העבירה מעבר לגופו של הנאשם 1, תפסה בידית העגלה וטלטלה אותה. אשת-בנו היתה סמוכה מאוד, והנאשם 2 הזיז אותה. הנאשם 2 ניסה להפריד, אך המתלוננת המשיכה לטלטל את הנאשם 1 בכתפו ופצעה את הנאשם 2. בחקירתו הנגדית טען הנאשם 2 שהמתלוננת דחפה את הנאשם 1 בחזהו לאחר שהסתובב ולאחר ש"השתחררנו ממנה", ולכך ולטלטול התכוון כשאמר

בהודעתו שהיא הרביצה לו. הנאשם 2 ראה את המתלוננת מועדת, אולי בגלל השקיות על הרצפה או מתנועת ההתנערות של בנו, אך לא ראה אותה על הרצפה. הנאשם 2 ראה את המתלוננת מתרוממת מהרצפה בסיוע נורית (ע' 71, ש' 19-20). עוד הוסיף הנאשם 2 בחקירתו הנגדית ואמר ש"ראיתי שהיא נתקלה במשהו... ראיתי שהיא נצמדת לקיר ויש שקיות והיא הלכה אחורה אז כנראה שהיא מעדה", ואף אמר במפורש ש"היא נפלה והתמוטטה על הרצפה". לאחר שהמתלוננת הוקמה מהרצפה, שבה וניסתה שוב להכות או לדחוף את הנאשם 1. עוד מסר הנאשם 2 בחקירתו הנגדית שאכן אמר למתלוננת "את נפלת ואני לא יודע ממה נפלת" במענה לצעקותיה והאשמותיה. הנאשם 2 אישר שצעק וקרא למתלוננת "משוגעת", אך הכחיש איומים. אמנם, "אני לא טלית שכולה תכלת", אך המתלוננת איימה שתמרר להם את החיים.

דיון ומסקנות - עניינו של הנאשם 1 המואשם בתקיפת המתלוננת:

1. לא יכול להיות ספק, שבעת קרות האירוע-עצמו - בקומת הכניסה וליד המעלית - שררה כבר בין המעורבים רוח רעה של מרמור וכעס, על-אף יחסי השכנות הטובה לאורך שנים ארוכות.
2. נפילתה של המתלוננת:

א. בנפרד משאלת גורם הנפילה, אני מוצא מעל לכל ספק כי אכן המתלוננת נפלה ארצה. קביעה זו נסמכת על עדותה העקבית של המתלוננת בנקודה זו, בהצטרפה לתמיכות נוספות, שעיקרן דברי הנאשם 2;

ב. הנאשם 2 עצמו הודה, ולו בחצי-פה ובעיקום הדברים, כי המתלוננת "מעדה", "נפלה והתמוטטה", שראה אותה מתרוממת מהרצפה בסיועה של נורית, ושאף אמר לה "את נפלת ואני לא יודע ממה נפלת". משמעות דבריו של הנאשם 2 ברורה - הנאשם 2 ראה את המתלוננת נופלת ונזקקת לעזרה בקימתה מהרצפה;

ג. בנוסף, הממצאים הרפואיים מתיישבים ללא כל קושי עם נפילת המתלוננת כמנגנון החבלה (סיכום אשפוז ת/19; ממצאי טומוגרפיה ת/22; דברי ד"ר לוטן ע' 50-51);

3. גרסתה של אנה:

א. גרסה זו אמינה בעיני ללא פקפוק: מדובר בעדה שאינה מעורבת ושלא גילתה עניין אישי כלשהו באירוע. העדה מסרה גרסתה בדיוק ובזהירות, כשהיא מבחינה בין עובדות (מה שראתה) לבין השערות (מסקנותיה לגבי הגורמים למה שראתה), והסבירה היטב כיצד יכלה לראות חלק מהמתרחש, בחלק מהזמן;

ב. בעדותה הרחיבה העדה והבהירה את גרסתה שנמסרה במשטרה, ללא סתירות מהותיות, וכשמדובר בהרחבות ודקדוקים שמקורם באופן חקירת העדים בבית המשפט, לעומת אופן גבייתה של הודעה במשטרה. ההבהרה העקרונית והחשובה בעדותה של העדה היא העובדה שלמעשה לא ראתה את תנועותיו של הנאשם 1 ואם היה מגע בינו לבין המתלוננת,

משום שדלת המעלית הפתוחה חסמה את שדה הראייה;

ג. כעולה מדברי העדה, המתלוננת נהדפה או נצמדה במהירות לקיר שמול לפתח המעלית מייד לאחר פתיחת דלתה של המעלית על-ידי הנאשם 1;

ד. אולם, גם-אם המתלוננת נהדפה על-ידי הנאשם 1, בין אם בתנועת התנערות כתיאורו או בתנועת-תקיפה מכוונת - ברור כי לא הדיפה זו היא שגרמה לנפילת המתלוננת: העדה מתארת שהמתלוננת נצמדה או נהדפה לקיר וצעקה, והנאשם 2 ירד באותה-עת במדרגות. בשלב זה המתלוננת לא נפלה ארצה;

ה. המסקנה כי הדיפה זו - ככל שהיתה - לא גרמה לנפילת המתלוננת, נתמכת גם בדברי המעורבים: המתלוננת טוענת שההדיפה שהפילה אותה היתה בשלב בו הנאשם 2 כבר נכח וחצץ בין הנאשם 1 לבינה; הנאשם 1 טוען שהיו שני אירועי התנערות או הדיפה; והנאשם 2 טען ש"מעידתה" של המתלוננת היתה כשכבר נכח ו"ניסה להפריד";

ו. על-אף אמינותה של עדות זו, אין היא מתייחסת ללזז האישום בתקיפה, שכן בשלב המהותי-לאישום היתה העדה מחוץ לבניין;

4. גרסתה של נורית:

א. נורית התכחשה להודעתה במשטרה, ולכאורה יש בכך משום תמיהה, אך למעשה ההתכחשות מתייחסת לעניין שולי ביותר: האם נורית ירדה ועזרה למתלוננת להכניס את השקיות למעלית, או לא. הכנסת השקיות קדמה לאירוע עצמו בזמן ניכר, ולא מדובר בסתירה מהותית;

ב. מכל מקום, נורית לא נכחה בעת נפילתה של המתלוננת ואינה יכולה להעיד על-כך;

ג. נורית מסרה שהמתלוננת אמרה מייד שהופלה על-ידי הנאשם 1. דברים אלו נתמכים בדברי הנאשם 2 (להלן) ובגרסת המתלוננת שנמסרה לשוטר אילני סמוך לאחר מכן;

ד. תרומת גרסתה של נורית ביחס לגורם הנפילה היא אפוא שולית למדי, ומצומצמת לעניין אמרתה המידית של המתלוננת לאחר האירוע;

5. גרסת נאשם 1:

א. גרסתו של הנאשם 1 התפתחה משמעותית מהודעותיו, בהן לא בא זכרה של 'תנועת ההתנערות', ועד לעדותו, בה התייחס אליה בהרחבה. ניתן לשער כי הנאשם 1 ביקש להתאים כך את גרסתו לזו של אנה; אך ניתן גם לשער שבמשטרה לא נידב מרצונו פרטים מסבכים;

ב. גם בתוספת נכבדה זו אין סתירה לאמרתיו במשטרה, ובחקירתה הנגדית אף אישרה המתלוננת את דברי הנאשם 1, כי אכן תפסה בעגלה כדי להזיזה ולהוציאה מהמעלית -

נתון שיש בו כדי להסביר את התנערותו של הנאשם 1, ומאפשר לייחס לתנועה זו את שראתה
אנה;

ג. תמיהה של-ממש מעוררת טענתו העיקשת של הנאשם 1, לפיה לא ראה ולא שמע
שהמתלוננת נפלה;

6. גרסת הנאשם 2:

א. בהודעתו במשטרה מסר הנאשם 2 נתון חשוב ומרכזי, לפיו המתלוננת הכתה את
הנאשם 1 הן בגבו והן בגופו, כשהסתובב הנאשם 1 ועמד כשפניו אליה. בחקירתו הנגדית שינה
הנאשם 2 טעמו במידת-מה וטען שהתקיפה החזיתית של המתלוננת את הנאשם 1 היתה
דחיפתו בחזהו. כך או אחרת, הדברים סותרים את דברי הנאשם 1 עצמו שסיפר בפירוט על
תפיסת כתפו מאחור בלבד;

ב. בדומה טען הנאשם 2 שהמתלוננת ניסתה להכות או לדחוף את בנו לאחר
שהוקמה מהרצפה, עניין שלא נזכר כלל בדברי הנאשם 1 עצמו;

ג. עוד טוען הנאשם 2 במשטרה כי המתלוננת תפסה גם את אשת-בנו - עניין שלא
בא זכרו בכל עדות אחרת ושהנאשם 2 זנח אותו בעדותו;

ד. כמתואר לעיל, הנאשם 2 ניסה באופן ברור ובולט להקטין ולטשטש את גרסתו
בנוגע לעצם נפילת המתלוננת, עניין מרכזי שבמהות המחלוקת;

ה. בהודעתו הכחיש הנאשם 2 שקילל, שצעק, או שאמר למתלוננת "את נפלת".
אולם, בעדותו (ובפרט בחקירתו הנגדית) הודה הנאשם 2 שצעק, שקרא למתלוננת בשמות
גנאי, ובעיקר - שאמר לה "את נפלת...". אף-כאן, מדובר בפרט מרכזי;

ו. נראה שהנאשם 2 הגזים, הוסיף נתונים לא-נכונים ניסה להשמיט אחרים, כדי
להרחיק אשמה מבנו הנאשם 1. אני מוצא אפוא את עדותו של הנאשם 2 לוקה בסתירות ואי-
דיוקים בנקודות מרכזיות ובגלעינה של גרסה;

7. "התנהגות ההגנה" - משמעות ראייתית להימנעות מזימונה של אשת הנאשם 1:

א. הנאשם 2 מסר שאשת-בנו נכחה באירוע והיתה כה סמוכה למתרחש, עד-כי היז
אותה כדי למנוע פגיעה בה בעת שחש להפריד בין המתלוננת לבנו (גם-אם אתעלם מטענה
מוקדמת, לפיה הותקפה גם אשת-בנו על-ידי המתלוננת). הנאשם 1 ציין שאשתו ירדה במדרגות
במקביל לירידתו במעלית "וככל הנראה" נכחה באירוע;

ב. אשתו של הנאשם 1 נכחה אפוא במקום בעת האירוע, ולא ניתנה כל תשובה
מספקת לתמיהה הברורה - מדוע לא זומנה להעיד? (ע' 64, ש' 9-10; ע' 75)

ג. אזכיר, שהלכה פסוקה היא, שהימנעות מזימון לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר היה עשוי לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה בה דוגלת התביעה (ע"פ 437/82 אבו נ' מ.י. (1983)). קשה לחלוק על-כך, שלפחות לאחר הבאת הראיות הרימה כאן התביעה את הנטל הראשוני המוטל עליה, ונטל הבאת הראיות עבר לכאורה על כתפי של הנאשמים, אף שנטל השכנוע נותר כתמיד על כתפי התביעה. במצב דברים זה, ודאי שהימנעותו של נאשם מלהביא (ללא הסבר טוב) עד קריטי, פועלת לחובתו (ע"פ 8994/08 פלוני נ' מ.י. (2009) בסעיף 20, ובהסכמה בע"פ 9274/08 פלוני נ' מ.י. (2009) בסעיף כ"ג);

ד. אני מוצא אפוא כי הימנעות ההגנה מזימון עדה כה מתבקשת, ללא הסבר ממשי, תומכת בגרסת התביעה;

8. גרסת המתלוננת:

א. המתלוננת נותרה איתנה בגרסתה, לפיה הנאשם 1 גרם לנפילתה, מעצם האירוע ועד תום חקירתה הנגדית הארוכה;

ב. כבר במהלך האירוע ומיד לאחר הנפילה, צעקה המתלוננת והאשימה את הנאשם 1 בנפילתה: כך עולה ברורות מדברי הנאשם 2 עצמו, נוסף לדברי המתלוננת ונורית. לפנינו אפוא אמרת קרבן של אלימות שנאמרה ספונטנית בעת המעשה הנטען או מייד אחריו (אם לא שלובה-ממש באירוע), ושמתייחסת ישירות למעשה. כיון שכך, כשרה אמרה זו כראיה לפי סעיף 10 לפקודת הראיות. כוחה הראייתי של אמרה זו בכך שנאמרה טרם שהיה ביד הנפגעת להתייעץ עם אחרים או להימלך בדעתה לעניין גרסתה;

ג. ככלל עשתה המתלוננת רושם אמין בעת עדותה, עמדה על גרסתה, לא הסתירה שהיא תפסה בעגלה, וציינה את היחסים הטובים עם הנאשמים עד לאירוע;

ד. עדות המתלוננת נתמכת בעניינים שונים בממצאים נוספים: כך לעניין היותה הפסיבית-יותר והסופגת לעניין צעקות ועלבונות, כפי שהעידה אנה; וכך לעניין זעקתה המידית שהנאשם 1 הפיל אותה;

9. על כפות המאזניים יונחו אפוא אלו:

א. מחד גיסא, גרסת המתלוננת, אמרתה המידית, מחדל ההגנה מזימון אשת-הנאשם, התמיהות והפרכות בגרסת הנאשם 2, והתמיהה שבגרסת הנאשם 1;

ב. מאידך גיסא, גרסת הנאשם 1, שהורחבה בעדותו ושאינה נקייה מספקות;

10. ברור, כי לגרסת המתלוננת יתרון ברור ולראיות התביעה משקל נכבד המטה את כפות המאזניים לחובת הנאשם 1.

11. אלא, שלא די בכך כדי להרשיע נאשם בפלילים. השאלה המכרעת היא, האם אמנם הוכחה אשמתו של הנאשם 1 מעבר לספק סביר. והנה, במקרה דנן, קיים ספק - לא גדול, אך סביר:

א. העדות הישירה היחידה לנסיבות נפילתה של המתלוננת, המבססת את גרסת התביעה, הינה גרסת המתלוננת;

ב. גם אם נמצאה המתלוננת מהימנה, אין זה סוף-פסוק. יש לבחון האם עדותה יכולה לשמש בסיס מוצק להרשעת הנאשם 1 בפלילים. אביא דברים כנתינתם מפי הש' טירקל בע"פ 10009/03 פלוני נ' מ.י. (2004):

"מותר, דומני, לומר כי משקבע בית-המשפט היושב לדין שעד פלוני מהימן עליו, טבועה בקביעה זאת, בדרך-כלל - כביכול מניה וביה וכמעט כפן שני שלה - גם הקביעה שהעובדות שעליהן העיד העד הן עובדות אמיתיות. אולם לא תמיד אלה פני הדברים. יש שבית-המשפט משוכנע שעד פלוני דיבר אמת, ובעת ובעונה אחת אינו משוכנע כי העובדות שעליהן העיד אותו עד הן העובדות כהווייתן. ומן המפורסמות הוא כי האמת ה'סובייקטיבית' של העד אינה בהכרח האמת ה'אובייקטיבית'..."

ועוד ראו לעניין זה ע"פ 7220/05 נימר נ' מ.י. (2007);

ג. באותה גרסה ראשונית של המתלוננת שנמסרה לשוטר אילני (נ/2), נושא תיאור האירוע אופי של קטטה הדדית, כשלא ברור כלל שהנאשם 1 הוא שנקט ראשונה באלימות: המתלוננת "דחפה אותם [או אותו, גם השוטר לא ידע לפענח כתב-ידו] בגלל שהם קיללו והיא שרטה לא בכוונה את האבא שלו" ואז הנאשם 1 הדף אותה לאחור והיא נפלה. לדבריה, "נכון כי האלימות הייתה הדדית, אך לא מידתית... כאמור לדבריה זה היה הדדי...";

ד. אמנם, מדובר בגרסה שנרשמה בדו"ח פעולה, ואין לצפות כי תהא מלאה כהודעה או תואמת-במלואה להודעות המאחרות או לעדות; אולם, גרסת המתלוננת נרשמה בהרחבה ובפירוט נדירים-יחסית, והשוטר העיד כי הרישום אמין. לפיכך, לא ניתן לדחות בקש גרסה זו ואין למזער או לאיין משמעותה;

ה. גרסה זו שונה מהותית מגרסתה העיקרית של המתלוננת, וקיומה מעורר את אותו ספק באשר ליכולת לקבוע לאשורו את מהלך הדברים ואת מנגנון הנפילה - ובפרט כאשר מצטרף לכך הנתון, המבוסס על דברי אנה, שאותה דחיפה או התנערות כשהנאשם 1 בתהליך היציאה מהמעלית, לא היתה גורם הנפילה;

ו. אזכיר מושכלות יסוד:

"אין הרשעה בדין אלא אם הוסרו כל הספקות הסבירים. אם קיים ספק סביר, אין מרשיעים..." (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מ.י. (1993), 644).

"האם לאחר שמיעת המשפט, לרבות סיכומי הצדדים ושקילת מכלול הראיות בניסיון להגיע להכרעה

ולקבוע ממצאים עובדתיים - עדיין קיימת סבירות, אף אם אינה גבוהה, כי הנאשם חף מפשע? האם הספק המקונן בי (בשופט השומע את התיק) סביר? ודוק, "סביר" - לא פחות מכך, אך גם לא יותר. בל נשכח, וליתר דיוק אין לשכוח, כי הספק הסביר נועד למקרה בו לאחר סיום הליך שמיעת הראיות ותהליך קביעת העובדות - המסקנה אינה ברורה. אף אם נוטות המאזניים לכיוון האשמה - לא די בכך במשפט הפלילי. ההיפך הוא הנכון. די בכך כדי לזכות אך לא להרשיע". ע"פ 9809/08 לזרובסקי נ' מ.י. (2010)

12. משנותר אותו ספק, קטן אך מוצק, יזוכה הנאשם 1 בשל ספק זה.

דיון ומסקנות - עניינו של הנאשם 2 המואשם באיום על המתלוננת:

1. מעדויותיהן של המתלוננת, אנה ונורית, התומכות זו בזו, עולה ברורות כי הנאשמים צעקו על המתלוננת, חירפו וגידפו אותה.

2. המתלוננת מסרה שהאיום הקשה "אני אשרוף אותך ואת הבן שלך" נאמר מפיו הנאשם 2, אולם נורית מסרה בהודעתה (נ/4) שנאמר דווקא מפיו הנאשם 1. משעומתה המתלוננת עם דבריה של נורית, אמרה "לא יודעת מה נכון ומה לא נכון".

3. נוצר אפוא ספק בדבר ייחוס איום זה לנאשם 2 ויש לזכותו מאישום זה.

סוף-דבר, כפי שהודעתי בתחילה, יזוכו שני הנאשמים מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"ו אדר א' תשע"ו, 06 מרץ 2016, במעמד הצדדים.

ההפניות למספרי עמודים ושורות, כאן ולהלן, הן לפרוטוקול;

[1]